

תקות מנחם

גיליון מס'
167

י"ל לקראת ש"פ ראה כ"ה מנחם-אב
הי תהי שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נשים - ג'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ה' פרשת ראה כ"ג מנחם אב - הי' תהיה שנת סגולות טובה - שנת הקהל
סיום הלכות נערה בתולה והתחלת הלכות סוטה

בתולה נישאת!

א. נמצאים עתה בשבועות שאחרי תשעה באב, ששבועות אלה הם "שבעה דנחמתא" - ימי הנחמה על החורבן והגלות ע"י הגאולה השלימה מי"ד ממ"ש!
ולומדים ומסיימים היום את הלכות אלו, שהרמב"ם קורא להם "נערה בתולה"; כ"ק אד"ש מה"מ אומר בשיחות¹, שכנסת ישראל ועם ישראל נקראים בגלות בתולה, שלכן זוכה לנחמה ולגאולה השלימה, שהיא השלמת הנישואין של הקב"ה וכנסת ישראל שהתחילו במתן תורה, ויגיעו לשלימותן בגאולה השלימה מיד ממשי; מ"ת היה התחלת האישות והאירוסין של כלל ישראל ע"י הקב"ה, וכמ"ש על התורה "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב"² ואומרים ע"ז חז"ל³ "אל תיקרי מורשה - אלא מאורסה" [ולכן "גוי שלמד תורה חייב מיתה"⁴; כי התורה מאורסה לעם ישראל]. ואמנם לפעמים כתוב שמ"ת נחשב גם לנישואין ולכן היתה חופה בזמן מ"ת, כהביאור בחסידות⁵ על מאמר חז"ל⁶ "כפה עליהם הר כגיגית"⁷ שהו"ע החופה, אבל מבואר בחז"ל⁷ שהנישואין האמיתיים ושלימותן יהיו רק לעתיד לבוא בביאת המשיח והגאולה השלימה, ועד אז מצב עם ישראל הוא בבחי' אירוסין, ולכן הם עדיין בבחי' "בתולה".
ובזמן הגלות עם ישראל שומרים על עצמם ולא זנו אחרי

הבעלים ואלוקים אחרים (כמ"ש לא בעלונו זרים), ולכן בזכות זה זוכים מיד לגאולה השלימה, שתהיה שלימות הנישואין של עם ישראל לקב"ה.
ואומר אד"ש מה"מ (במעמד "ברכת החמה", יום ד' ד' ניסן, דשנת תשמ"א⁸) שזה מרומז במשנה בתחלת מס' כתובות⁹, "בתולה נשאת ליום הרביעי"; שעם ישראל הם במצב של "בתולה", שתבוא בגאולה השלימה למצב של נישואין. ולכן ראשי התיבות של מילים אלה הם "לבני"ה"¹⁰ כי עם ישראל "דומין ללבנה"¹¹, שעתידים להתחדש כמותה בביאת המשיח והגאולה (ולכן ישראל מונין ללבנה).

נער ישראל ואוהבהו!

ב. והם בבחי' "נערה" כמ"ש "כי נער ישראל ואוהבהו"¹², שזה בא מצד עבודת הביטול¹³ כמו שנאמר על יעקב "כי קטן הוא"¹⁴, שע"כ נעשים כלים מוכנים לגאולה - שלימות הנישואין, ומודגש ענין זה בימים אלו - "שבעה דנחמתא", הקשורים לציפיה והתממשות הגאולה.
[ואפ"ל שכמו בנישואין הברכות באות באופן של "שבע ברכות"¹⁵ (ואולי גם מלשון שפע ברכות), כך גם הנחמה באה באופן של "שבעה דנחמתא".
וכנראה שהטעם על הז' ברכות (וכן ז' ימי המשתה), הוא

⁸ לקוי"ש חכ"ב ע" 196.

⁹ כתובות פ"א, מ"א (ב', א')

¹⁰ אוה"ת ויחי ששא, ב (מתולעת יעקב) ועוד.

¹¹ סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. וראה אוה"ת בראשית (ד', ב ואילך) ובכ"מ.

¹² הושע יא, א.

¹³ ראה גם לקוי"ש חכ"א ע" 20 ובהנסמן בהערה 3 שם.

¹⁴ עמוס ז, ב. ה. חולין ס, ב.

¹⁵ כתובות ז, ב. ח, א. טושי"ע אה"ע ס"י סב, סעי' א. ועוד

¹ ד' ניסן ה'תשמ"א

² ברכה לג, ד.

³ ברכות נו, א.

⁴ סנהדרין נט, א.

⁵ תו"א מג"א צח, סעי"ד.

⁶ שבת פח, א.

⁷ שמו"ר ספטי"ו.

כדי שהן תחדורנה בכל ז' המידות והכוחות, לכן גם כדי שהנחמה תחדור בכל המדות והספירות הן במספר ז'. וכך אומר אד"ש בשיחות של ג' השבועות ע"ז שיש "ג' דפורענותא" (גם מלשון אתפריעו וגילוי) "וז' דנחמתא"; שהם ע"ד "ג' מוחין" ו"ז' מידות"¹⁶.

ראיית ברכת הגאולה!

ג. וקשור גם לפרשת ראה; כביאור אד"ש מה"מ¹⁷ את הפסוק¹⁸: "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה": שי"ראה" קאי על ברכת הגאולה היום ממ"ש! [ואפ"ל רא"ה – ר"ת – ראה אנכי היום].

"תקות" חוט השני¹⁹ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. עם ישראל – בתולה נישאת – הגאולה השלמה; קשר לז' דנחמתא.
- ב. עם ישראל – נער ישראל ואהבו.
- ג. ראיית ברכת הגאולה.

* * *

בעז"ה מוצש"ק פרשת ראה, כ"ה מנחם-אב
הייתה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות סוטה וכל ספר נשים
והתחלת ספר קדושה - הלכות איסורי ביאה

אין סתירה מהקב"ה

א. כמו שכתבנו בסיום הקודם על הלכות נערה בתולה, שמילים אלו מבטאות את מצב עם ישראל בגלות שראויים לגאולה ומתאים להזמן דז' דנחמתא; עדי"ז עני"ז מתבטא גם בענין ה"סוטה";
(א) כ"ק אד"ש מה"מ אומר²⁰:

איש ואשה כאן למטה, עם כל פרטיהם, הם דוגמא על שורשם מהיכן שנלקחים, עד לשרשם הראשון כביכול – הקב"ה וכנסת ישראל, שנקראים איש ואשה²¹. ומזה מובן שכל פרטי הדינים של סוטה ישנם גם בנוגע לכנס"י עם הקב"ה.

וביחס ובנישואי הקב"ה וכנסת ישראל לא שייך באמת ענין ה"סוטה"; כי דין סוטה בא ע"י שהיה בתחילה קינוי וסתירה; והקינוי הוא הציווי לכל יהודי "לא יהיה לך (לי) יחיד) אלקים אחרים על פני"י²². אבל נשאלת השאלה; שכלפי הקב"ה לא שייך ענין הסתירה כמש"י "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום ה"י"²³, כ"מלא כל

¹⁶ ספה"ש תשמ"ט ע' 614 הע' 45, ספה"ש תשי"ג ע' 568

¹⁷ ספה"ש תנש"א ע' 778

¹⁸ יא, כו.

¹⁹ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

²⁰ לקו"ש ח"ד פרשת נשא ע' 1032 ואילך.

²¹ ראה לקו"ש ח"ג ע' 984.

²² יתרו כ, ג. ואתחנן ה, ז.

²³ רימיה כג, כד. וראה תהלים קלט. ז-יב.

הארץ כבודו"²⁴.

אלא שכל זה אם יש ענין הביטול והענוה, אבל אם יש גאווה וישות אומר הקב"ה "אין אני והוא יכולים לדור"²⁵ וכביכול הקב"ה לא נמצא שם, וזהו מעין ענין הסתירה, ושייך ענין הסוטה. שע"ז מפרש הבעש"ט את הפסוק "אם יסתר איש במסתרים, ואני – שהוא מדגיש ומבליט את ה"אני" והאנוכיות שלו, היינו המציאות שלו, אז "לא אראנו נאום ה"י".

[ויש שמפרשים את הפסוק בצורה כזו; "אם יסתר איש במסתרים, ואני לא" היינו שמבטלים את ה"אני" – אז "אראנו נאום ה"י".]

[ובהערה 7 שם כתב: "ועפ"ז יש לבאר מה שסיום מס' סוטה הוא בענין הענוה, כי ע"י קנין מידה זו מתבטל כל ענין הסתירה, ונסתיים ענין הסוטה. (משיחת ערב חג השבועות תשי"ט)].

אבל באמת עם ישראל בגלות הם בצנעה, בענוה ובביטול אל הקב"ה, ולא בגאווה, ולכן באמת אין אצלם ענין הסוטה והטומאה, ולכן זוכים לשלימות הנישואין בגאולה השלימה, מי"ד ממ"ש, שזהו"ע הנחמה!

ואפשר לקשר זאת עם תחילת הפרשה: "ראה אנכי"; שאם אין גאווה וישות, אז אין ענין הסתירה, ויש ענין הראיה; הקב"ה רואה אותנו, והוא רואה את הקב"ה.

לידת הגאולה!

(ב) כ"ק אד"ש מה"מ אומר בשיחה²⁶ שמצב עם ישראל כלפי הקב"ה, באופן הכתוב בפרשת סוטה²⁷; "ואם לא נטמאה האשה וטהורה היא, ונקתה ונזרעה זרע", היינו כמו שכתבנו בסיום הקודם ש"לא בעלוה זרים", "וטהורה היא!" ואז מתקיים הנאמר "ונקתה ונזרעה זרע".

וכמו שחז"ל אומרים²⁸ ורש"י עה"פ מביא זאת: "ונקתה. ממים המאררים, ולא עוד אלא ונזרעה זרע, אם היתה יולדת בצער תלד ברוח, אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים", ובגמ' ובספרי כתוב גם: "אם היתה יולדת נקבות יולדת זכרים". ואומר אד"ש מה"מ שכל זה מורה על הגאולה שתבוא ע"י התשובה וה"איתהפכא" של הסוטה, שהופך את ה"מים המאררים" למים טובים ומבריאים, כי ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין!²⁹ ו"נזרעה זרע" – ההשפעה הגדולה והלידה שתהיה בזמן הגאולה;

"יולדת בצער" – היינו מצב צער הגלות, "תלד ברווח" – מצב הלידה בגאולה באופן של רווח והצלה והרווחה. "שחורים" מורה על מצב השחרות שבגלות. "לבנים" על אור הגאולה!

ו"יולדת זכרים" – מורה על מצב הגאולה השלימה שאין אחריה שינוי וגלות, כמו שמפרשים בקשר ל"הגדה של פסח", שאומרים בברכה "שיר חדש" לשון זכר³⁰

²⁴ ישעיה ו, ג.

²⁵ סוטה ה, א.

²⁶ לקו"ש חכ"ח ע' 37 ואילך.

²⁷ נשא ה, כח.

²⁸ סוטה כו, א. ועוד.

²⁹ ר"מ הל' תשובה פ"ז ה"ה.

³⁰

בגאולה השלימה ע"י המשיח מיד ממש נאו!
וכל זה שייך לזמן השבעה דנחמתא והיציאה מהגלות
לגאולה מ"ד ממ"ש נאו!

היום ממש רואים ברכת הגאולה!

ב. והנ"ל, ענין הגאולה, מתקשר גם לפרשת ראה;
כ"ק אד"ש מה"מ אומר ש"ראה אנכי נותן לפניכם היום
ברכה"; "שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה
האמיתית והשלימה!" כן תהיה לנו, מ"ד ממ"ש נאו!

נשים – ספר הרביעי

ג. ה' סוטה הם סיום ספר נשים, הספר הרביעי
ברמב"ם, שמורה על הרגל הרביעי של המרכבה (ופרצוף
הד' באצילות); רחל, דוד המלך וספירת המלכות, שקשור
לגאולה הרביעית, הבאה מלמטה למעלה.

והסיום עם הפסוק, המדבר על שלום בית: "וידעת כי
שלום אהלך וגו'"³¹ (וזוהי ההלכה הרביעית שהרמב"ם
מסיים בענין השלום! (עיי' בגליון הקודם)). וה"בעל
הטורים" עה"פ בפרשת פינחס³²: "הנני נותן לו את בריתי
שלום" אומר: "שלום – בגימטריא – זהו משיח!"

"תקות" חוט השני¹⁹ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. בעם ישראל יש ביטול ואין סתירה, ולכן
ממשיכים הנישואין – קשור לז' דנחמתא.
ב. ונזרעה זרע – לידת הגאולה.
ג. פרשת ראה - ראיית ברכת הגאולה היום ממש!

* * *

ספר קדושה א'

בעז"ה מוצש"ק פרשת שופטים ב' אלול
הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות איסורי ביאה
והתחלת הלכות מאכלות אסורות

עם קדוש אתה!

א. את הלכות איסורי ביאה שהיא ההלכה הראשונה
של ספר קדושה התחילו בשבת פרשת ראה, ובשיעור
החומש של יום רביעי "קמי שבתא"³³, נאמר³⁴ "כי עם
קדוש אתה לה' אלוקיך, ובך בחר הוי' להיות לו לעם
סגולה וגו'", ואומר ע"ז רש"י³⁵ "כי עם קדוש אתה.
קדושת עצמך מאבותיך, ועוד ובך בחר הוי', היינו שכאן
מודגש ענין הקדושה של עם ישראל, שלכן נצטוו בציווים
שבספר קדושה שהן איסורי ביאה והמאכלות האסורות,
שעליהם מדובר בפסוקים בפרשת ראה, והלכותיהם
כתובים בהמשך לאיסורי ביאה.

קדושה יתירה ומחשבה טהורה!

ב. ענין הקדושה מודגשת ביותר בפרק האחרון של
הלכות איסורי ביאה³⁶ (ששם מדובר באריכות על כל פרטי
דיני יחוד) ובפרט בהלכות האחרונות המסיימות שם³⁷
כותב הרמב"ם: "לפיכך ראוי לו לאדם לכונן יצרו בדבר
זה, ולהרגיל עצמו בקדושה יתירה ובמחשבה טהורה
ובדיעה נכונה, כדי להנצל מהן. ויזהר מן היחוד שהוא
הגורם הגדול וכו'. . . וכן ינהוג להתרחק מן השחוק ומן
השכרות ומדברי עגבים, שאלו גורמין גדולים, והם מעלות
של עריות וכו' וטהרה יתירה. גדולה מזו אמרו יפנה עצמו
ומחשבתו בדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה, שאין
מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה וכו'".
וכ"ז אומר שעל האדם לעשות כל אשר ביכלתו כדי
להזהר ולהגביר בעצמו את הקדושה היתירה.

שופטים ושופטים – בכל שעריך!

ג. ואפשר לקשר זאת עם כך שלומדים את רוב הלכות
איסורי ביאה בפרשת שופטים, ומסיימים במוצאי שבת
שופטים, עפ"י המבואר בספרים³⁸ ובשיחות אד"ש³⁹ שענין
ה"שופטים ושופטים תתן לך בכל שעריך"⁴⁰, הוא שיתן
האדם שופטים ושופטים בשערי גופו (שזהו "שעריך"
הפרטיים), כדי לשמור את חושי ו להנצל מכל תאוות
היצר הרע, שע"כ מדובר בכל ספר קדושה ובפרט בהלכות
אלו.

וגם לעשות לעצמו שערים סגורים שלא ימשך ויפול
ברשת היצר הרע, שלא יהיה ענין הפריצות וכמ"ש
הרמב"ם בהלכה י"ט: "ואין אתה מוצא קהל וכו' שאין
בהם פרוצים בעריות וכו'".

חודש אלול – חשבון הנפש

ד. וזהו גם הקשר לתחלת חודש אלול בו עושה האדם
חשבון הנפש איך יגביר בעצמו את הזהירות בצניעות,
ולתרחק מהפכה ומהפריצות ומחשבות זרות. וזה גם
נכלל בכלל הציווי "ונשמרת מכל דבר רע" שקוראים
בפרשת כי תצא⁴¹ המתברך מש"פ שופטים ואח"ז נאמר⁴²:
"כי הוי' אלוקיך מתהלך בקרב מחנה להצילך ולתת
אויביך לפניך והיה מחניך קדוש! ולא יראה בך ערות
דבר, ושב (ר"ל) מאחריך (היל"ת)".

"תקות" חוט השני¹⁹ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. בפרשת ראה – "כי עם קדוש אתה לה' אלוקיך".
ב. בהלכות אלו ע"ז "לכונן יצרו" ו"קדושה יתירה
ומחשבה טהורה"
ג. שופטים ושופטים בכל שעריך – השערים נגד היצר
הרע.
ד. חודש אלול – חשבון הנפש.

³⁶ בפכ"ב.

³⁷ ה' כ-כא.

³⁸ ש"ך עה"ת ריש פרשת שופטים, אוה"ת פרשת שופטים ע' תתכב. ועוד.

³⁹ ספר השיחות ש"פ שופטים, תשמ"ט.

⁴⁰ טו, יח.

⁴¹ כג, י.

⁴² פסוק טו.

³¹ איוב ה, כד.

³² כה, יב.

³³ פסחים קו, סע"א וראה לקו"ד ח"א לג, רע"א. היום יום כ"ג כסלו ועוד.

³⁴ יד, ב.

³⁵ עפ"י הספרי עה"פ.

ושאינו מרוצה ומסופק, וכל הזמן צריך למצוא מעלות להצדיק את החלטתו וצעדו מאז להתחתן איתה, אז חייו הם ההיפך מ"מצא טוב".

חן מילים!

בקשר למ"ש בגליון הקודם ע"ד מעשה וחטא העגל ושבירת הלוחות ונתינת הלוחות השניות, שכתוב ע"ז בפרשת עקב [ומתקשר להלכות אישות וגירושין]

כדאי לציין ענין נפלא!!

הפעם הראשונה שנכתב ע"ד הלוחות וחטא העגל, היא בפרשת כי תשא. ושם כתוב אחרי מעשה העגל, שמשו רבינו מתחנן ומעתיר ע"ד נשיאת החן; היינו שעם ישראל ישאו חן אצל הקב"ה; היינו שלמרות העבירה הגדולה הוא מבקש נשיאת חן, שהו"ע שלמעלה מהשכל וטעם ודעת, שהקב"ה יותר להם ויכפר ויסלח. [וגם האותיות ח' ונ' מורות על האור שלמעלה מהשכל וטו"ד וסדר השתלשלות; ח' - 8 שלמעלה מה-7 ספירות והטבע. ונ' - 50 - למעלה מ-7X7=49, ו-50 ספירת הכתר שלמעלה מסהשת"ל.

ומוזכר בפרשה ענין החן הרבה פעמים!

בפרק ל"ג (-אותיות גל, היינו גילוי אור ורצון מהקב"ה) בפסוק י"ב: "ויאמר משה אל הוי' וגו' - וגם מצאת חן בעיני".

ובפסוק הבא (י"ג) נאמר: "ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודיעני נא את דרכך, ואדעך למען אמצא חן בעיניך וגו'".

ובפסוק ט"ז: "ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך וגו'".

ובפסוק הבא (י"ז): "כי מצאת חן בעיני וגו'".

ובפסוק י"ט: "וחנותי את אשר אחן וגו'".

ריבוי פעמים חן! 7 פעמים (כי כנראה גם "חנותי" ו"אחון" מל' חן).

ומוציאים דבר נפלא!

בתפלת משה לה' אחרי חטא העגל, "ויחל משה את פני ה' אלוקיו", כשרצה הקב"ה לכלותם התפלל משה ואמר (מפסוק י"א): "למה ה' יחרה אפך בעמך וגו' והתפלל עד המילים "ונחלו לעולם" (בפסוק י"ג).

אם נמנה את מספר המילים בתפילתו, בדיוק 58 - חן מילים! [וגם "ויחל" - גימטריא - נ"ד, ועם 4 האותיות - גימטריא - חן!]; כנראה 58 מילים - לעורר החן!

ומפליא ביותר! בפרשת עקב שוב חוזרת התורה, "משנה תורה", על מעשה העגל ותפלת משה, אבל במילים אחרות. ואם נספור גם כאן את מספר המילים של התפילה, שוב 58 מילים - חן!

ובוודאי הלא דבר הוא!

ויה"ר שיקויים בפועל ממ"ש מי"ד "וחנותי את אשר אחון!"

לעילוי נשמת

ר' שמואל אליעזר ב"ר משה

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכניס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

השלמות ותיקונים על מ"ש בגליון הקודם - מס' 166

א. תיקון טעות: על מה שסופר שהרה"ת דוד שיחי' רסקין כתב לאד"ש דברי אביו רלו"צ נ"ע על מ"ש בתניא סוף פמ"א: "גט וספר תורה" שזהו"ע "סור מרע ועשה טוב" [וקישרנו זאת גם להלכות אישות וגירושין], וכ"ק אד"ש דיבר ע"כ וביאר בהתוועדות יום ההילולא כ' מנחם-אב ה'תשי"א; כמה העירוני שאד"ש דיבר ע"כ בהתוועדות כ' מנ"א ה'תשי"י [היארצייט - הילולא הראשון אחרי ההסתלקות של הרבי הקודם].

ישראל עושיין תשובה ומיד נגאלין!

ב. בקשר לענין הגירושין ומחזיר גרושתו, שהו"ע עבודת התשובה, קשור גם למ"ש בתחילת פרשת עקב: "עקב תשמעון"; וכפי הפירוש המובא בחסידות ובשיחות אד"ש מה"מ, שב"עקב" - בסוף הגלות, וב"עקבתא דמשיחא" - תחילת הגאולה - בוודאי "תשמעון!" כפי שכותב הרמב"ם בהלכות תשובה "הבטיחה תורה ש"עתידין ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן, ומיד הן נגאלין!"; אפ"ל; תשמעון" - ר"ת - עושיין תשובה ומיד נגאלין!

כמים לים מכסים!

ג. על מ"ש דברי אד"ש מה"מ: "איצטער איז די צייט שווענקען די וועלט מיט אסאך "עשה טוב...!" (=עתה הזמן לשטוף העולם עם הרבה "עשה טוב"...)!

העירני הגבאי הרה"ת מרדכי שיחי' חן; שאפשר לקשר זאת עם מה שכותב הרמב"ם בסוף ספרו ה"יד החזקה" [ו"הכל הולך אחר החיתום" (ברכות יג, ב). הפסוק: "ומלאה הארץ דעה את הוי' כמים לים מכסים!"; שהתורה ודעת הוי' כמי הים, שהם שוטפים הים והעולם והופכים אותו לטהור וטוב.

והעירני הרה"ת אברהם ברוך שיחי' וינקלער שר"ת המילים "כמים לים מכסים" (מהסוף להתחלה) - ר"ת - מלך! - שהרבה עניינים וספרים הקשורים (בלימוד התורה) ובספר הרמב"ם קשורים ב"מלך", וע"ד מאמחז"ל "מאן מלכי רבנן!" - שנעשים ע"י לימוד התורה בשלמותה מלכים, השולטים על העולם ומשנים ומעלים אותו.

מצא אישה מצא טוב!

בקשר למ"ש בגליון הקודם על הפסוק שמביא הרמב"ם ב"כותרת" של תחילת ספר נשים "תורת חכם מקווה חיים לסור ממוקשי מות", שזה קשור במ"ש "מצא אישה מצא טוב". שזהו"ע ה"עשה טוב" כשהאישות ע"פ הלכות התורה.

וידוע מ"ש בפסוק האחר: "מוצא אני את האישה מר ממות", וחז"ל אומרים ששאלו מי שהתחתן "קמצת או חלמת?" היינו אם אצלו התקיים "מצא אישה מצא טוב" ב"קמץ", או "מוצא וכו'" - ב"חולם".

ושמעתי ע"ז ביאור יפה;

"מצא אישה" - היינו שמצא אותה פעם א' ונשאה לאישה ומרוצה כל הזמן, אז "מצא טוב".

אבל אם הוא "מוצא את האישה" - בל' הווה; היינו שכל הזמן מוצא בה מעלות כדי שיהיה מרוצה מחייו איתה, הדבר מראה